

Quỷ Động

Contents

Quỷ Động	1
1. Truyện Ngắn - Fresh Quả Quả	1
2. Phần 1: Cướp Tóc	2
3. Phần 2: Buông Tay	3
4. Phần 3: Không Đáy	6
5. Phần 4: Cạo Đầu	8
6. Phần 5: Dây Thừng Bàng Tóc	9
7. Phần 6: Động Phòng	11

Quỷ Động



Giới thiệu

Quỷ Động là truyện ngắn trong tuyển tập Thập Vạn Cuồng Hoa Nhập Mộng Lai . Thập Vạn Cuồng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-dong>

1. Truyện Ngắn - Fresh Quả Quả

*Giới thiệu:

Quỷ Động là truyện ngắn trong tuyển tập Thập Vạn Cuồng Hoa Nhập Mộng Lai .

Thập Vạn Cuồng Hoa Nhập Mộng Lai bao gồm các truyện ngắn huyền huyền cổ đại độc lập, sẽ lần lượt được xuất bản. Các truyện ngắn bao gồm 5 quyển theo thứ tự: “Đào Tâm”, “Đá Nghiệm Sinh”, “Quỷ Động”, “Kim Ngư Hoa Hỏa”, “Thôn Cật”.

Mỗi một truyện ngắn là một câu chuyện cổ đại riêng biệt, các cặp đôi trong truyện cũng hoàn toàn riêng biệt. Tuy nhiên, có một nhân vật nam sẽ xuất hiện xuyên suốt trong tất cả các truyện ngắn này - nhân vật Đan Tham: Một người vô cùng bí ẩn.

*YoungMin05: Là con người thì không ai hoàn hảo, trong lòng có quý, sợ hãi, hèn nhát, bất lực... để lại những ám ảnh kinh hoàng. Mà khi đối diện với quý trong lòng, mấy ai có thể vượt qua, nhưng vẫn tin tưởng vào một kết cục đẹp nhất... hy vọng chưa bao giờ là dư thừa...

2. Phần 1: Cướp Tóc

Truyện ngắn gồm 6 phần.

Phần 1: Cướp Tóc

Nghe nói ở sườn núi Vạn Thạch ở Lĩnh Nam nổi tiếng là vùng khí ho cò gáy. Cuộc sống khó khăn, một vài người dân ông bần cùng rói rắm, bình thường thì trồng trọt, khi không có việc gì thì lên núi làm thổ phỉ. Bọn họ canh giữ ở sườn núi từ Nam đến Bắc, chuyên đoạt lấy tài sản và hành lý của người đi đường.

Ngày hôm đó, sau buổi trưa, không khí buồn chán vô cùng, lại còn sắp có cơn mưa, bảy tám tên thổ phỉ đang ngồi ở dưới tàng cây đánh bạc. Đột nhiên một tên méo miệng hồng học chạy tới cấp báo.

“Con thổ đến đây, chuẩn bị nhanh lên!”

Bọn họ ngằm ám hiệu với nhau, nếu nhìn thấy giàu có cao sang thì gọi là con heo, nghèo khổ trắng tay gọi là con chuột, đoàn áp tải gọi là chó vàng, còn có vẻ béo bở thì gọi là con thỏ, quan binh gọi là lão hổ, đều thống nhất như vậy.

“Mấy con?”

“Không biết, chỉ đang vội vàng đánh xe.”

Tất cả đều trốn kỹ ở đằng sau gốc cây, dần dần nghe thấy âm thanh cộp cộp đến gần, sau đó một cỗ xe ngựa rách nát tới bởi xuất hiện ở giữa tầm mắt, người đánh xe rõ ràng chính là một thư sinh mặt trắng áo xanh, thân hình đơn bạc, bộ dáng ôn hòa hiền hậu.

Đợi cho xe ngựa đến gần, mấy tên liền nhảy ra, bao vây xung quanh, cưỡng chế người đó nộp tiền tài ra.

Người thư sinh đầy mặt sợ hãi, chấp tay cầu xin tha thứ: “Tiểu nhân lần đầu đi qua nơi này, không biết sẽ gặp phỉ gia, trên người chỉ mang theo hơn mười lượng bạc. Bây giờ sẽ dâng hết lên, mong rằng phỉ gia vui lòng nhận cho, giờ cao đánh khề, thả cho tiểu nhân rời đi.”

Kể cầm đầu vén màn xe lên vừa nhìn, đã thấy bên trong không có ai, chỉ chất hơn mười rương gỗ màu đỏ son, không khỏi bật cười lớn tiếng.

“Có thể giữ cho người một mạng, nhưng những thứ đồ ở trong xe ngựa phải để lại.”

Thư sinh kia sắc mặt trắng bệch, liên tục lắc đầu: “Những thứ ở trên xe không đáng giá nửa phân tiền, phỉ gia có lấy cũng vô dụng, chỉ bằng cho tiểu nhân một chút cơ hội.”

Bọn chúng làm sao mà tin tưởng, thấy thư sinh đó khẩn trương toát đầy mồ hôi, dường như những thứ ở trên xe rất quan trọng, liền tóm lấy hắn, đẩy ngã ở ven đường. Thư sinh lo lắng đỏ mắt, đứng lên liền bỏ nhào đến trước xe ngựa để che chắn bảo vệ, một mực không cho bọn chúng động đến những cái rương, liền bị một trận đòn nặng nề.

.
. .
.

Mấy tên sau khi chui vào trong xe, liền kéo hai cái rương, cạy khóa, mở ra xem, lại chỉ thấy một đồng đen sì sì, nhìn không rõ ràng lắm, cũng không biết đó là cái gì. Ngay lúc đó, có một tia sét thật lớn giữa bầu trời, lúc này mới nhìn thấy rõ, trong rương không phải là vàng bạc châu báu gì, mà lại rậm rạp, rối bời một đồng, tất cả đều là tóc đen.

Nói đến tóc, mỗi người đều có, không có gì ngạc nhiên. Nhưng mà lại nặng nề cuộn cuộn chất đầy hai rương, hơn nữa còn có hơn mười rương khác nữa, như vậy thì phải cạo từ trên đầu của bao nhiêu người mới có được đây! Hoặc có khi nào, những sợi tóc đen này là được cạo từ vô số những cái đầu bị chặt đứt?

Da đầu của mấy tên thổ phỉ không khỏi run lên, tóc gáy dựng đứng. Lúc này liền có một tiếng sấm vang thật lớn, con ngựa phía trước bị hoảng sợ mà chồm lên hí dài. Hai cái rương từ trên xe bị lộn xuống, những sợi tóc như thác nước trút xuống người bọn chúng.

Cuồng phong gào thét, mưa to tầm tã ập tới, mấy tên này lẫn lộn cuống cuống, liều mạng muốn kéo những sợi tóc trên người ra. Nhưng những sợi tóc này lại giống như có sinh mạng, vừa dính chặt vừa kéo căng, dán lên quần áo, mặt mũi, trên cổ của bọn chúng, hầu như sắp chui vào trong da thịt.

Trong nhất thời, mấy kẻ đó đều biến thành những con hắc tinh tinh trong mưa to, cả người dính đầy tóc. Bọn chúng muốn hít thở, những sợi tóc liền tiến vào trong mũi. Bọn chúng muốn kêu to, những sợi tóc liền chui vào trong miệng. Hoàn toàn nhìn không rõ đường đi, những tên đó liền tiếp ngã xuống lăn tròn, té xỉu ở giữa lùm cây.

Người thư sinh kia bất chấp tất cả, vội vội vàng vàng chạy đến phía trước đuổi theo chiếc xe ngựa của mình. May mà con ngựa không chạy xa lắm đã ngừng lại, mưa cũng dần dần tạnh. Thư sinh vội vàng quay đầu xe ngựa, nhìn thấy hai cái rương bị đổ, tóc đầy đất, vương đầy bùn nhão vàng vàng, nhìn thấy mà vô cùng ghê tởm.

Thư sinh ngồi xổm trên mặt đất chạm vào mấy tên kia, căn bản không phân biệt được ai với ai. Trong mắt tràn đầy uể oải, lắc đầu than thở.

Mạnh tay kéo mấy tên thổ phỉ kia ra khỏi lùm cây, vén những sợi tóc từ trên mặt bọn chúng xuống, dò xét mạch đập, xác định là bọn chúng chỉ là té xỉu chứ không có gì trở ngại.

“Ta đã nói là không có đáng tiền mà các ngươi không tin, rõ ràng làm lãng phí tóc của ta nhiều như vậy.” Thư sinh suy nghĩ lại, nếu các ngươi đã khiến ta bị thiệt hại, có bồi thường cũng không đủ đâu.

Đến chạng vạng cuối ngày, mấy tên thổ phỉ mới lần lượt tỉnh lại, hai mặt nhìn nhau, đều sợ tới mức hồn phách lên mây. Phát hiện tóc của chính mình và đồng bọn cũng không cánh mà bay, cả đám đều thành đầu trọc. Tất cả đều cho rằng mình gặp phải yêu quái, may mà chỉ lấy tóc chứ không có lấy đầu bọn hắn. Từ nay về sau cả bọn tu thân dưỡng tính, thật thà làm ruộng, không dám... lên núi làm chuyện ác nữa.

Nhưng mà, bọn chúng vẫn luôn đưa tay xua xua ở giữa không trung, hoặc là chà xát loạn hết ở trên người. Đường như vẫn còn vô số những sợi tóc vô hình phiêu đảng trong không khí, bám trên làn da của bọn chúng vậy.

3. Phần 2: Buông Tay

Phần 2: Buông Tay

Thư sinh này tên gọi Lục Lương Sinh, hắn vội vàng đánh xe ngựa mang theo hơn mười rương tóc này là muốn đi đâu? Chuyện này nói đến cũng dài, phải trở về một mùa thu vào bốn năm về trước.

Khi đó, Lục Lương Sinh mới vừa hai mươi tuổi, cùng với người tình thanh mai trúc mã Hạ Hương Tuyết kết nghĩa phu thê. Vừa đọc sách vừa trông nom cửa hàng tơ lụa trong nhà, không xem là đại phú đại quý, nhưng gia đạo cũng giàu có. Cùng với Hạ Hương Tuyết là vợ chồng hòa thuận, tình thâm lưu luyến.

Chỉ có một chuyện, hai người thành vợ chồng trong lòng có một chướng ngại, chính là thành thân đã hơn ba năm mà vẫn chưa có con. Mỗi hết đại phu này đến đại phu khác, ai cũng đều nói thân thể hai người khỏe mạnh, chuyện mang thai chỉ là sớm hay muộn.

Hạ Hương Tuyết ở nhà thờ cúng Phật Quan Âm, ngày ngày bái lạy thắp hương. Vừa nghe có chùa miếu thần Phật ở nơi nào linh nghiệm, dù có xa đến đâu cũng muốn lôi kéo Lục Lương Sinh cùng đi bái tế. Mọi chuyện, liền bị phá hủy ở nơi này.

Biết Hạ Hương Tuyết mong mỏi có con thành nỗi sầu ưu, Lục Lương Sinh thường xuyên đưa nàng đi du sơn ngoạn thủy. Ngày hôm đó, đi đến một địa phương có tên Lệ Quan trấn, Hạ Hương Tuyết phát hiện ở trong thôn đặc biệt có rất nhiều trẻ con. Mỗi một nhà, mỗi một hộ dường như đều sinh mấy đứa, hơn nữa lại có rất nhiều trẻ sinh đôi, thai long phượng. Tại khách điểm dừng chân, bà chủ sau khi nghe vậy mới tủm tỉm nở nụ cười.

“Lệ Quan trấn của chúng ta, chính là phong thủy tốt đẹp, cô nương nhìn Lệ Quan sơn ở phía sau kia, hình dạng thật là giống một con Long Quy. Trên núi đó lại có tám tảng đá lớn, giống như công trên lưng con rồng nhỏ, mà ở đây còn rất nhiều cây lựu, vậy cho nên người trong trấn không có nhiều con cháu sao được. Ta thành thân mới ba năm liền đã đẻ hai đứa nhỏ đây.”

Hạ Hương Tuyết vừa nghe được như vậy liền bàn bạc với Lục Lương Sinh, muốn sống ở đây một khoảng thời gian, xem có thể mang thai đứa bé hay không. Lục Lương Sinh đối với nàng luôn luôn cưng chiều nghe theo, tất nhiên là đáp ứng. Một thời gian sau Hạ Hương Tuyết trong lúc vô tình đã nghe được một lão nhân trong trấn nói tới trên Lệ Quan sơn trước kia có một ngôi miếu nhỏ rất linh nghiệm, nhưng mà người trong trấn không cần phải cầu xin có con, người bên ngoài thì ngại đường núi khó đi, cho nên trong miếu không có hương khói, dần dần trở nên đổ nát.

Một ngày cuối thu đẹp trời, Lục Lương Sinh đang cùng một phu tử trong trấn chơi cờ thì bị Hạ Hương Tuyết lôi kéo đi lên Lệ Quan sơn. Dọc theo đường đi, lá phong đỏ như lửa, giống như thấm màu máu, đẹp không sao tả xiết.

Lúc sắp lên đến đỉnh núi, thấy Hạ Hương Tuyết có hơi thở dốc, Lục Lương Sinh mỉm cười nói ra: “Có muốn thưởng công công nàng hay không?”

Hạ Hương Tuyết cũng mỉm cười trào lên lưng hắn, nhẹ nhàng cắn cắn vành tai của hắn làm nũng:

“Lương Sinh, nếu sang năm thiếp còn chưa có mang thai đứa nhỏ thì làm sao bây giờ đây?”

“Không mang thai thì không mang thai thôi, hai chúng ta ở cùng một chỗ tốt như vậy, cần gì lại phải vội vàng có thêm một nhóc con tới làm phiền chúng ta đây?”

Hạ Hương Tuyết biết đó là Lục Lương Sinh muốn an ủi nàng, nàng vốn đã từng bắt đắc dĩ muốn Lục Lương Sinh nạp thiếp, nhưng hắn không đồng ý, khiến cho nàng càng thêm cảm động, cũng là càng thêm áy náy.

“Nếu như Lục gia tuyệt hậu, đừng nói là phụ mẫu chàng, mà còn cả phụ mẫu của thiếp, ở cửu tuyền cũng sẽ trách cứ thiếp thôi.”

“Đừng có nói như vậy, chúng ta đã cố gắng hết sức, có đứa nhỏ hay không thì còn phải xem ý trời thế nào đã.” Lục Lương Sinh cầm lấy bàn tay trắng nõn của Hạ Hương Tuyết mà hôn xuống. Hắn nghĩ đời người vốn không thể nào thập toàn thập mỹ, có thể cùng Hương Tuyết bạch đầu giao lão đã là may mắn lớn lao rồi.

Hai người đi tới đỉnh núi, tìm được ngôi miếu đổ nát kia, thành tâm cúng bái. Thấy thời gian còn sớm, Hạ Hương Tuyết nói cần hái vài cây nấm và nhặt hạt thông về, trong lúc vô thức bước đi, đã đi ra sau núi.

.
. .
Cây cối càng ngày càng rậm rạp, dần dần, cỏ dại cũng càng ngày càng cao hơn, đã nhìn không thấy đường đi. Lục Lương Sinh sợ gặp phải trùng độc hoặc là rắn rết, sài lang mãnh thú thì sẽ không an toàn, không ngừng thúc giục Hạ Hương Tuyết quay trở về.

Hạ Hương Tuyết mới vừa gật đầu đồng ý, Lục Lương Sinh liền cảm thấy được cánh tay của chính mình mãnh liệt bị kéo xuống. Hắn theo phản xạ muốn kéo tay lên, do quán tính mạnh mẽ lao về phía trước mà cả người ngã nhào xuống mặt đất.

Thì ra trên mặt đất không biết làm sao lại xuất hiện một cái hố sâu, bởi vì bị cỏ dại che lấp, mà hai người bọn họ đều không chú ý đến, khi đó Hạ Hương Tuyết đứng lúc bước vào khoảng trống mà ngã xuống. May mắn là bọn họ vẫn còn nắm tay, giờ phút này, Hạ Hương Tuyết chơi vơi trôi giạt, từ từ tuột khỏi cánh tay của hắn. Mà nửa thân mình của hắn đều đã bị kéo theo ra, hầu như cũng muốn ngã xuống.

Tất cả đều xảy ra quá nhanh, Hạ Hương Tuyết vì sợ hãi mà bật khóc lên. Lục Lương Sinh sắc mặt trắng bệch, tay phải gắt gao nắm chặt Hạ Hương Tuyết, tay trái liều mạng giữ lấy cỏ dại ở bên cạnh, bị lá cỏ răng cưa cắt vào, cả tay đều là máu.

“Hương Tuyết! Nắm chặt! Tuyết đối không được buông tay!”

Lục Lương Sinh hô to lên, ánh mắt liếc về nhìn xuống cái hố mà Hạ Hương Tuyết bị ngã vào, bên dưới là một mảnh tối đen, hoàn toàn nhìn không thấy đáy. Như thế nào lại có một cái động sâu như vậy? Không giống như hố bẫy mà thợ săn đào! Những hòn đá ở bên cạnh rơi xuống, thật lâu sau vẫn không nghe được tiếng vọng lại, nếu như thật sự ngã xuống, không chết thì cũng bị thương.

Cánh tay hầu như sắp trật khớp, mồ hôi của Lục Lương Sinh từ trên trán rơi xuống, rơi trên mặt của Hạ Hương Tuyết.

“Lương Sinh, cứu thiếp!” Đôi mắt đen láy của Hạ Hương Tuyết tràn đầy sợ hãi và tuyệt vọng nhìn lên hắn.

Bàn tay nắm chặt cùng một chỗ của bọn họ từ từ trượt ra, Lục Lương Sinh cũng đang bị kéo xuống. Thân thể của Hạ Hương Tuyết chưa bao giờ nặng như vậy, giống như ở dưới chân nàng bị cái gì đó giữ chặt, dùng sức kéo xuống vậy.

Còn tiếp tục như vậy nữa, cũng chỉ có thể cùng nhau chết.....

Trong đầu Lục Lương Sinh vừa mới hiện lên ý niệm này, bàn tay liền vô thức hơi hơi buông lỏng.

“Lương Sinh.....” Hạ Hương Tuyết chỉ kịp hét lên tên của hắn, cả người ngay lập tức rơi vào trong bóng tối.

.
. .
.

Hai tay của Lục Lương Sinh đều mất đi tri giác, cả người cũng mất đi tri giác. Sau một lát mới phản ứng kịp, gào khóc vì người hắn yêu nhất bị nuốt trọn vào cái động lớn kia, điên cuồng đưa tay túm lấy tóc, cào lên mặt, cả mặt biến thành đầy máu.

“Hương Tuyết! Hương Tuyết.....” Hắn hét lần này đến lần khác kêu lên, hầu như đã khàn cả giọng.

Hắn buông tay? Hắn vậy mà vào thời điểm quan trọng nhất đã buông tay!

Hối hận không kịp, Lục Lương Sinh bị bi thương và áy náy vô tận bao trùm, hết lần này đến lần khác vẫn gào khóc gọi tên ái thê.

4. Phần 3: Không Đáy

Phần 3: Không Đáy

Ngay vào lúc Lục Lương Sinh hầu như đã hoàn toàn tuyệt vọng, đột nhiên, lại loáng thoáng nghe thấy có người đang gọi tên hắn.

“Lương Sinh, Lương Sinh.....”

Đó là âm thanh của Hương Tuyết, vô cùng gần gũi, giống như đang ở ngay bên cạnh hắn.

“Hương Tuyết, nàng biến thành quỷ, tới tìm ta sao?” Lương Sinh ngây dại ngồi ở trên miệng động, vô tri vô giác thì thào tự lẩm bẩm một mình.

“Lương Sinh! Lương Sinh, thiếp ở trong động! Nơi này thật là tối tăm quá, cái gì cũng đều không nhìn thấy! Lương Sinh, chàng mau cứu thiếp đi ra ngoài đi!”

Lục Lương Sinh chấn động, hắn vươn đầu ra nhìn xuống, chỉ thấy đó là một mảnh tối đen, nhưng mà âm thanh của Hương Tuyết rõ ràng lại ở ngay bên tai. Tuy rằng nhỏ bé, nhưng mà thật sự rất rõ ràng, không có một chút xa xôi, hơn nữa, một chút tiếng vọng cũng không có.

“Hương Tuyết! Nàng không có việc gì sao? Có bị thương hay không? Ta bây giờ sẽ nghĩ cách cứu nàng đi ra!”

Lục Lương Sinh cuống quýt kéo cây đằng điều ra, cột từng cây vào với nhau, kết lại rất dài, đầu mút cột vào một cục đá, từng chút một thả vào trong động. Nhưng mà vẫn không chạm tới đáy được.

“Hương Tuyết, nàng đừng sợ, ta bây giờ trở về trần, tìm mọi người tới cứu nàng!”

“Lương Sinh, đừng đi, thiếp sợ lắm!” Tiếng khóc của Hương Tuyết giống như lưỡi dao sắc bén cứa vào trong lòng Lương Sinh.

“Đừng sợ, ta sẽ không bỏ mặc nàng, nàng chờ ta! Nghĩ chuyện khác đi, kể cho chính mình câu chuyện vui và hát tiểu khúc nào đó, sẽ không còn sợ hãi nữa!”

Lục Lương Sinh như cơn gió chạy về Lệ Quan trấn, trời đã bắt đầu tối. Người trong trấn vừa nghe bị xảy ra chuyện, đều cầm đuốc ra cửa. Lại nghe thấy Lục Lương Sinh nói động ấy rất sâu, hầu như liền mang theo tất cả dây thừng có ở trong trấn, cũng đủ để quấn hai vòng thôn xóm này rồi. Cả trăm người hào hiệp đi đến chỗ Hạ Hương Tuyết ngã xuống, bắt đầu vội vàng muốn cứu người.

Nhưng mà dù có nối dây thừng dài đến cỡ nào đi nữa cũng đều không chạm đáy được, ném đá xuống dù có đợi bao lâu cũng không có hồi âm. Núi này dù sao cũng chẳng cao như vậy, chẳng lẽ cái động này thật sự không đáy sao? Nhưng mà rõ ràng âm thanh của Hạ Hương Tuyết lại ở ngay bên tai.

Mọi người trong trấn đều cảm thấy được bất thường, không ai dám xuống động cứu người. Lục Lương Sinh cột dây thừng vào người, muốn đi xuống, thấy vách động dựng thẳng đứng, liên tục như vậy, không có khúc quanh hoặc là chỗ nào phân nhánh, giống như bị một cây gậy thông thiên đâm xuống một lỗ thủng vậy. Hắn từng chút một đi xuống, cho đến khi ánh sáng không còn, cái gì cũng không nhìn thấy, giống như đang đi vào một đường hầm không có điểm cuối cùng, rơi xuống rơi xuống, vĩnh viễn rơi xuống.

.
. .
.

Loại cảm giác này thật là đáng sợ, mà bất luận hắn có đi xuống bao lâu, âm thanh của Hương Tuyết vẫn nhẹ nhàng quanh quẩn ở bên tai. Mọi người đành phải cố gắng kéo hắn lên, lúc này trời đã bắt đầu sáng.

Một lúc sau, Lục Lương Sinh lại cùng người trong trấn dùng đủ các biện pháp cứu người nhưng không có cách nào thực hiện được. Ngay cả ném cây cối xuống, Hạ Hương Tuyết cũng đều nói không có xuất hiện cái gì ở bên người. Ngã xuống từ trên cao như vậy, mà một chút thương tích cũng không có. Ở dưới chân hình như là mặt cỏ, bởi vì là một mảnh tối đen nên nàng không biết ở xung quanh rộng chừng nào. Nàng hướng về một phía mà đi, chưa được mấy bước đã liền đụng phải vách đá của động, hướng sang phía khác mà đi, thật xa cũng không có điểm cuối cùng. Nàng sợ lạc đường hay lại gặp phải nguy hiểm, đành phải quay lại, dựa ở một bên vách động. Ở giữa khe đá có nước suối ngọt lành, còn có một loại trái cây không biết là gì, nàng phải dựa vào cái này để đỡ đói, nhưng mà ăn có mấy miếng đã không thấy đói nữa. Độ ẩm ở trong động vừa phải, không khí dồi dào, hoàn toàn không có cảm giác thời gian trôi đi. Nhưng mà âm thanh của Lương Sinh và mọi người ở trong trấn, thậm chí là tiếng chim hót, nàng đều có thể nghe được rất rõ ràng.

Động này sâu quá mức quỷ dị, Lục Lương Sinh và mọi người hết cách xoay sở. May mắn là Hạ Hương Tuyết tạm thời không có gì nguy hiểm, nhưng mà bị nhốt trong một không gian tối tăm như vậy, chắc chắn sẽ khiến cho tinh thần bị khủng hoảng.

Lục Lương Sinh thuê người mỗi ngày ở trên mép động trò chuyện với Hạ Hương Tuyết, chính mình đi khắp đại giang Nam Bắc để hỏi thăm về cái động ấy, nhưng mà hầu như không ai biết được. Cho dù có góp ý cho biết cách, nhưng tất cả đều không thể thực hiện được.

Lục Lương Sinh không có nản chí, bởi vì nếu như ngay cả hắn cũng bỏ cuộc thì Hương Tuyết sẽ vĩnh viễn không có cơ hội thoát ra khỏi động.

Hôm nay, hắn được người ta chỉ đường đi đến Bạch Vụ Sơn, tìm một người tên là Đan Tham. Người ấy một thân áo đỏ, xa vời khó có thể nắm bắt được. Nghe hắn thuật lại chuyện này, người ấy chỉ nhẹ nhún chân mày lại, à một tiếng.

“Nương tử của ngươi, nàng ấy rơi vào quỷ động rồi sao?”

Lục Lương Sinh vui mừng quá đổi: “Quỷ động? Người nói nó gọi là Quỷ Động sao?”

Ngón trỏ của Đan Tham thon dài như ngọc, chấm vào nước trà, viết xuống bàn hai chữ “Quỷ Động”, so với “quỷ” càng làm cho Lục Lương Sinh rung mình nhiều hơn.

“Nó rất cuộc là cái gì vậy? Trên đời này làm sao lại có một cái động không đáy như thế? Nếu mà không có đáy, vậy nương tử của ta làm sao dừng lại được, ta làm sao có thể lúc nào cũng nghe được giọng nói của nàng.”

Đan Tham dựa vào cây cột, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên bàn: “Thiên công tạo vật, trên đời này đôi khi kỳ quái như vậy. Tốt hay xấu cũng không sao cả, nó chỉ là tự nhiên tồn tại ở đâu đó mà thôi. Chỉ tại vì vận khí của vợ chồng ngươi thật sự quá kém, vậy mà liền gặp phải như vậy.”

Lục Lương Sinh quỳ trên mặt đất, liều mạng dập đầu với hắn: “Cầu xin tiên sinh nói cho ta biết làm như thế nào mới có thể cứu được nương tử của ta ra.”

Đan Tham đi vào phòng, lúc đi ra đưa cho hắn một tờ giấy nét mực chưa khô, trên giấy có viết phương thuốc.

“Loại dược liệu này cũng không khó tìm, cái khó chính là ngươi phải thu thập được tóc của một ngàn người. Dây thừng bình thường vĩnh viễn không thể chạm xuống đáy, chỉ có dùng tóc bện thành dây thừng, mới có thể cứu được nương tử của ngươi ra. Ta biết yêu cầu này thật cổ quái, tin hay không thì tùy ngươi.”

Lục Lương Sinh lại dập đầu bái tạ, trên đời này nếu có một cái động cổ quái tà ác như vậy thì biện pháp có kỳ quái như thế nào, hắn cũng đều có thể tiếp nhận. Hơn nữa, chuyện đã cho tới nước này, hắn cũng đã cùng đường.

5. Phần 4: Cạo Đầu

Phần 4: Cạo Đầu

Đan Tham nói không thể chỉ lấy mỗi người mấy cọng tóc, mà phải là toàn bộ mái tóc, hơn nữa, nhất định phải là của nam tử, không thể có tóc màu trắng và màu đỏ.

Thời gian đầu, Lục Lương Sinh phát bạc để cho những người hầu trong nhà đều cạo tóc hết, về sau thì bỏ tiền ra để mua tóc ở những người xung quanh. Nhưng mà tóc của nam tử là để thờ cha mẹ, người bình thường đều không chịu cạo tùy tiện. Sau đó hắn liền đi mua tóc ở chùa triền, hỗ trợ thu thập tóc của người xuất gia quy y. Tiếp tục bỏ tiền ra mua tóc ở nhà môn và chỗ khám nghiệm tử thi, thu thập tóc của những phạm nhân bị xử tử, tóc của những thi thể vô danh không người nhận.

Lấy được tóc của mỗi người đều phải chải mượt, dùng dây tơ hồng cột lại một bó gồm hai mươi sợi, không được làm rối hoặc để lộn xộn. Ở trong căn phòng rộng, mỗi ngày phải phun lên một chút nước thuốc, như vậy thì tóc mới có thể tiếp tục duy trì sinh trưởng giống như mọc ra ở đầu người, không bị khô héo ngả màu vàng.

Dù cho Lục Lương Sinh đã bán cả cửa hàng tơ lụa, chuyển nhượng gia nô, nhưng việc thu thập tóc vẫn còn thiếu rất nhiều. Người bên ngoài nói hắn bị điên rồi, thu thập nhiều tóc như vậy, chẳng lẽ có thể lấy làm quần sao sao?

Lục Lương Sinh hầu như mỗi tháng đều phải quay về Lệ Quan sơn một lần, Hạ Hương Tuyết trước kia trong nhà nghèo khó, đã chịu rất nhiều khổ sở, từ nhỏ đã vô cùng kiên cường, nhưng mà một thân một mình ở trong động lâu như vậy, cũng gần như đã sụp đổ, Lục Lương Sinh là chỗ dựa tinh thần duy nhất của nàng. Một năm đầu, nàng hầu như mỗi ngày đều muốn tự sát, sau đó Lục Lương Sinh nói ra đã tìm được cách, hàng tháng đều đến thông báo cho nàng số lượng tóc đã thu thập được, nàng mới có niềm tin để mà sống sót. Mỗi một ngày đều vạch một đường vào vách động, mỗi một giờ, mỗi một khắc đều hy vọng đến ngày được thoát ra khỏi nơi này.

Hạ Hương Tuyết bị nhốt ở trong Quỷ Động, Lục Lương Sinh lại bị bao trùm trong áy náy tự trách, một chút cũng không dễ chịu hơn nàng. Không có lúc nào là hắn không hối hận vì lúc trước đã buông tay Hạ Hương Tuyết, không có lúc nào là hắn không trách cứ chính mình nhất gan và yếu đuối.

Lại là một năm nữa trôi qua, số lượng tóc có được vẫn còn thiếu rất nhiều, mà gia tài của Lục Lương Sinh hầu như đã tiêu tán hết. Hắn thật sự đã không nghĩ ra được biện pháp khác, trong lúc tuyệt vọng đành phải đi tìm Đan Tham xin giúp đỡ một lần nữa.

Đan Tham chỉ nói: “Người cho rằng dây thừng bằng tóc so với dây thừng bình thường có gì khác biệt hả, chẳng lẽ chỉ về độ rắn chắc thôi sao? Quan trọng là... ý chí và năng lực của người, dây thừng bằng tóc chính là có thể cảm nhận được tấm lòng của người, giúp người tìm được người mà mình muốn cứu. Ta tất nhiên có thể rất dễ dàng giúp người thu thập được tóc của một ngàn người, nhưng mà như vậy thì chỉ vô dụng.”

“Lương Sinh đã cùng đường, cầu xin tiên sinh chỉ điểm!”

Nếu ăn xin có thể thu thập được đầy đủ, Lục Lương Sinh nguyện ý ra đường ăn xin. Nếu hắn có võ công, hắn thà trở nên đê tiện, nửa đêm lẻn vào nhà người ta mà cạo đầu của họ. Nhưng mà, hắn chỉ là một thư sinh đọc sách bình thường.....

Đan Tham lắc đầu: “Không phải vấn đề gì cũng đều dựa vào bạc mà giải quyết.”

Lục Lương Sinh suy trước tính sau, trở nên lĩnh ngộ, từ đó trở về sau, bắt đầu ở chợ thách đấu chơi cờ.

Ngày hôm đó, một người nam tử áo xám mang theo hàng lý đi ngang qua, thấy rất nhiều người vây xung quanh, liền nhịn không được mà đi vào tham gia náo nhiệt.

“Đây là đang làm cái gì?”

Người bán hàng rong ở bên cạnh nói: “Lục công tử thách đấu đấy, thắng được hần thì có hai mươi hai lượng bạc.”

Người áo xám không khỏi hưng trí lên: “Thua thì sao?”

“Cũng không cần phải trả phí gì, nhưng phải cạo đầu, để lại mái tóc cho hần.”

Người áo xám bật cười ha ha: “Hay lắm, ta cũng muốn xem thử.”

Người bán hàng rong vội vàng ngăn hần lại: “Này này, người thật muốn là kẻ trọc đầu sao, Lục công tử chơi cờ rất lợi hại nha.”

Người áo xám tràn đầy tự tin: “Sợ cái gì, tóc cũng không phải là không mọc trở lại.”

Hai người đánh một bàn cờ vào giữa trưa, mãi cho đến khi thái dương xuống núi mới phân thắng bại.

Người áo xám sờ sờ vào cái đầu nhẵn bóng của mình mà khiêm tốn chấp tay: “Lục huynh, cam bái hạ phong.”

Lục Lương Sinh cũng lau lau mồ hôi trên trán, thở phào một hơi: “Trương huynh, đa tạ.”

Hần không có nhiều sở trường, nhưng từ nhỏ học thuật có thiên tư rất cao, lại khổ tâm nghiên cứu, kỳ nghệ thật sự không tồi, rất ít khi gặp phải đối thủ. Cứ như vậy, về sau có rất nhiều người đến khiêu chiến, mà người bị cạo trọc lại càng ngày càng nhiều, đến thách đấu cũng càng nhiều hơn. Ngẫu nhiên, Lục Lương Sinh cũng có lúc thua, nhưng càng về sau, kỳ nghệ lại càng tiến bộ, vang danh hàng đầu, có rất nhiều cao thủ từ xa chạy tới tìm hần để chơi cờ.

Lục Lương Sinh không ham hư danh này nọ, thứ hần muốn chỉ là tóc mà thôi.

.
. .
.

Ngày qua ngày, số tóc thu thập được càng nhiều, hầu như đã phủ kín cả một gian phòng lớn, một tầng thật dày, giống như những tấm thảm. Lục Lương Sinh mỗi ngày sẽ đến để tưới nước, giống như tưới cho hoa và cây cảnh. Đưa mắt nhìn vào một màu đen nặng nề kia, cho đến khi cảm thấy choáng váng, áp bách hần hầu như không thở được.

Vốn là sớm có ngày thu thập đủ, nhưng giữa đường lại gặp gỡ thổ phỉ làm mất hai rương tóc, đành phải mất hơn hai tháng nữa. Cho đến khi Lục Lương Sinh mang theo số tóc thu thập được của chín trăm chín mươi chín người trở lại Lệ Quan sơn, thì Hạ Hương Tuyết đã bị rơi xuống Quỷ Động suốt bốn năm.

6. Phần 5: Dây Thừng Bằng Tóc

Phần 5: Dây Thừng Bằng Tóc

Lục Lương Sinh chỉ cần đem từng bó tóc (gồm 20 sợi) kia tắm vào nước thuốc mà Đan Tham đã đưa cho để điều chế, thì bó tóc sẽ như có sinh mệnh mà tự động đan quấn vào nhau, tiếp tục tắm thuốc vào một bó nữa rồi đặt hai đầu mút của nó lại với nhau. Hai lọn tóc tiếp xúc sẽ đan xen cùng một chỗ, nối liền lại, giống như một lọn, tiếp tục tắm thuốc những bó còn lại.

Cứ như vậy, Lục Lương Sinh vừa kích động trong lòng và nói chuyện với Hạ Hương Tuyết, vừa nối tóc vào với nhau, dây tóc đã kết được thật dài, giống như một sợi dây, trên mặt đất đã quấn hết vòng này đến vòng

khác. Tuy rằng tóc của người có ít có nhiều, nên dây thừng bằng tóc có chỗ cứng chỗ mềm, nhưng nắm trong tay vẫn cảm thấy rắn chắc.

.

.

.

Cuối cùng cho đến cuối cùng, Lục Lương Sinh tự cạo tóc của chính mình, nối vào sợi dây. Hắn tốn hơn ba năm, rốt cuộc mới hoàn thành được sợi dây thừng cứu mạng, Lục Lương Sinh nhịn không được mà muốn khóc lớn một hồi.

Sợi dây thừng này kỳ thật vẫn là không có dài bằng những sợi dây trước đây đã dùng, thật sự có thể cứu được Hương Tuyết lên sao? Lục Lương Sinh vẫn là có hơi sợ hãi và không chắc chắn, nhưng cũng không dám nghĩ ngợi nhiều, đây hầu như là cơ hội cuối cùng của hắn.

Đem sợi dây thừng quấn ở trên người mình hai vòng, sau đó đem đầu mút của sợi dây thừng nối bằng tóc của chính mình từ từ thả xuống. Lúc sợi dây thừng màu đen hướng xuống cái động đen ngòm thì giống như bị một bàn tay vô hình dùng sức túm lấy, sợi dây bị kéo căng thẳng tắp. Nhưng mà giờ phút này, sợi dây thừng bằng tóc ấy lại hầu như không có trọng lượng.

Vừa thả xuống, vừa hỏi Hương Tuyết có nhìn thấy, chạm tới hay là cảm giác được dây thừng hay không. Hai người chờ đợi đến khoảnh khắc này, trong tim hầu như muốn ngừng đập.

Mà sợi dây thừng càng dài, hy vọng trong đáy lòng của hai người càng ít đi. Mắt nhìn thấy dây thừng sẽ phải thả đến cuối cùng, hai tay của Lục Lương Sinh đều run rẩy, hắn không dám tiếp tục nói chuyện với Hương Tuyết nữa, sợ nàng nghe ra được ghen ngào và tuyệt vọng trong giọng nói của mình.

.

.

.

Nhưng mà, rốt cuộc, hắn đã nghe được Hương Tuyết hét âm lên.

“Lương Sinh! Lương Sinh! Thiếp đã chạm được dây thừng bằng tóc rồi!”

Lục Lương Sinh ngã ngồi xuống dưới đất, trong nháy mắt đó sức lực như bị rút tận.

Dần dò Hương Tuyết đem dây thừng tóc cột chặt vào thắt lưng, Lục Lương Sinh bắt đầu kéo, Hương Tuyết cũng hướng thân mình leo lên vách động. Đi một, kéo một, hai người dừng lại nghỉ ngơi một chút.

Dù đã cột chặt ở trên người, dù là có nghỉ ngơi, bàn tay nắm dây thừng của Lục Lương Sinh cũng không dám rời lỏng một chút. Đúng vậy, hắn sẽ không bao giờ... buông tay nữa, sợi dây thừng tóc này, là tình yêu của hắn, là trách nhiệm của hắn, và còn là lương tâm của hắn.

Nghỉ ngơi xong Lục Lương Sinh lại tiếp tục kéo, không nặng nề giống như lần trước kéo tay của Hương Tuyết, mà dây thừng tóc này cột lấy nàng, sức nặng như một đứa nhỏ vậy.

Tuy rằng Hương Tuyết vì vui mừng mà khóc so với âm thanh trước đây cũng không có gì khác nhau, nhưng mà dây thừng kéo được càng ngày càng nhiều, Lục Lương Sinh vẫn biết là Hương Tuyết đang cách hắn càng ngày càng gần.

.

.

.

Cuối cùng, hắn loáng thoáng nhìn thấy được một bóng dáng.

Đến gần hơn một chút nữa.....

“Hương Tuyết! Hương Tuyết! Ta đã nhìn thấy nàng! Ta đã nhìn thấy nàng!”

Lục Lương Sinh lệ rơi đầy mặt.

Hắn nói với Hương Tuyết, đợi sau khi trở về, chúng ta mỗi ngày mỗi đêm đều ở bên nhau, không bao giờ... rời xa nữa. Hắn nói với Hương Tuyết, bây giờ đã sắp đến mùa hè, ở khắp nơi đều nở đầy những bông hoa, nàng mau lên đây mà ngắm xem, thật là đẹp mắt. Hắn nói với Hương Tuyết, về sau mặc kệ của xảy ra chuyện gì, ta cũng đều bên nàng, không màng thời gian mà ở bên nàng. Hắn nói với Hương Tuyết, trên đường lớn mới mở một quán vịt quay mới, nàng không phải là thích ăn nhất đó sao, ta đưa nàng đi ăn.....

Hạ Hương Tuyết ngẩng đầu lên, mờ mịt nhìn về phía hắn ở bên trên.

“Nhưng mà Lương Sinh, chàng ở đâu vậy? Thiếp sao lại không nhìn thấy chàng đâu.....”

Lục Lương Sinh ngây dại, hắn nhìn thấy một bóng người chậm rãi được kéo lên từ trong Quỷ Động, quần áo trên người đều rách nát, tất cả đều là bùn lầy. Hai chân cong queo như chân nhện, đang cứng ngắc leo lên vách đá. Bởi vì rất lâu không có ánh mặt trời, trên làn da tuyết trắng đã thành màu tối xanh, mái tóc đen tuyền hiện giờ chỉ còn thưa thớt mấy sợi. Đôi mắt trũng lõm nhìn hắn chỉ có trắng trẻo, nhìn không thấy đồng tử đâu. Vì ở trong bóng đêm quá lâu, Hạ Hương Tuyết đã bị mù.....

Lục Lương Sinh cả người đều bắt đầu run rẩy không ngừng, cánh môi của hắn giống như bị đông cứng lại, không thể thốt lên được lời nào.

Người này thật sự là thê tử mà hắn từng yêu sao? Hay là quỷ từ trong động đi ra?

“Hương Tuyết.....”

Trời đất tối sầm, bàn tay vốn không ngừng kéo dây thừng bằng tóc của Lục Lương Sinh vô thức dừng lại.

Hạ Hương Tuyết tuy rằng cái gì cũng không nhìn thấy được, như mà dường như đã cảm giác được những cơn gió nhẹ nhàng khoan khoái, cảm giác được ánh mặt trời đang chiếu lên làn da, thật là ấm áp. Mà hắn giống như đang gần trong gang tấc, đưa tay ra là có thể chạm vào được.

Nhưng mà đột nhiên cảm thấy dây thừng tóc vốn đang quấn chặt quanh thân đang rung động, bắt đầu có dấu hiệu thả lỏng. Hạ Hương Tuyết có chút hoảng hốt mà kêu lên: “Lương Sinh.....”

Lục Lương Sinh mở to hai mắt ra nhìn, hoảng hốt và bối rối chiếm trọn não bộ của hắn. Chỉ là có một âm thanh ở sâu trong tâm hồn của hắn không ngừng gào thét lặp đi lặp lại.

“Không thể buông tay, không thể buông tay, không thể buông tay! Lần này, cũng không buông tay.....”

Nhưng mà, hắn thấy dây thừng bằng tóc kia trong nháy mắt liền bung ra tung tóe, mà phần tóc ấy, chính là ở đầu mút cuối cùng, là mái tóc của hắn.

“Lương Sinh!!!!!!”

Hắn chỉ nghe thấy một tiếng thét kinh hãi của người mình yêu nhất, sau đó, từ trong đáy mắt của hắn rơi thẳng xuống không thấy đâu nữa. Mà lần này, thật sự là không bao giờ... gặp lại nữa.....

Lục Lương Sinh cũng như sa vào trong bóng đêm vĩnh hằng.

Hắn phát ra một tiếng rống như dã thú kêu gào đau đớn, vô lực vươn tay về phía vực sâu không đáy kia. Mà dây thừng bằng tóc hắn miệt mài kết hơn ba năm qua, trong nháy mắt đã tan rã. Bay lên khắp trời, giống như một trận tuyết đen, hoàn toàn vùi lấp thân thể hắn.

7. Phần 6: Động Phòng

Phần 6: Động Phòng

“Sau đó thì sao?”

Những người đang ngồi xung quanh nghe được câu chuyện kinh tâm động phách như vậy, vội vàng truy hỏi kết cục.

Câu chuyện xưa này là một nam tử áo xám trong lúc uống trà đã kể lại. Nhìn ra ngoài cửa, mưa đã tạnh, liền cầm lấy cái mũ và hành lý đứng dậy.

“Sau đó ư? Lúc này chính là về sau đấy.”

“Haizzz.....”

Những người xung quanh cũng đang trú mưa liền thổn thức cảm thán không thôi: “Chuyện xưa tuy rằng để tán gẫu, nhưng mà cũng coi như là thú vị, chỉ có kết cục không tốt. Cảm thấy Lục Lương Sinh kia dường như thật sự không đúng, nhưng chung quy cũng là một người bình thường mà thôi.”

Người áo xám cười cười, không nói lời nào, bước đi ra khỏi quán trà, tiếp tục đi trên con đường của mình.

Được nửa tháng, sau khi đi tới một ngọn núi sâu, đoán chừng đã tìm được địa phương kia rồi. Bởi vì có mấy tảng đá lớn làm dấu hiệu, cho nên thật dễ để nhận ra. Trên tảng đá có một khe hở, chính là dùng để trò chuyện, người mặc áo xám kia thét to vài tiếng trước khe hở đó. Quả nhiên rất nhanh sau đó đã nghe được tiếng hồi âm.

Hạ Hương Tuyết nói: “Là Trương huynh.”

Lục Lương Sinh cười ha ha, âm thanh truyền đến: “Trương huynh, gần đây có khỏe không?”

Người áo xám gật gật đầu: “Khỏe lắm, tất cả đều thuận lợi. Làm việc thuận tiện đi ngang qua đây, đặc biệt ghé thăm Lục huynh, chúng ta từ biệt cũng sắp hai năm, gần đây như thế nào?”

“Cũng cứ như vậy thôi, ăn no mặc ấm, chuyện khác không lo, mặc dù không thấy được ánh mặt trời, nhưng mà có ái thể ở bên người, ít nhất là tốt hơn ở trong ngục rồi.....”

Đang nói, lại nghe được ở trong động truyền đến tiếng khóc nỉ non của trẻ con.

Người áo xám cả kinh: “Đây là?”

“Nhờ phúc, nhờ phúc, năm ngoài sinh một đứa nhỏ, tên là Nhạc Chi, tiểu hài tử này thích khóc nhè, ở trong động nhất thời cũng náo nhiệt không ít đây.”

Người áo xám tự đáy lòng vui mừng cho bọn họ: “Chúc mừng Lục huynh và chị dâu.”

“Đa tạ. Mọi người trong trấn nghĩ Quỷ Động này như là hang động của yêu quái, ngày thường ít có người đến. Ở động này mặc dù dùng đá lớn để lấp vào, phòng ngừa người khác rơi xuống, nhưng cũng không khỏi sinh nghi. Xin Trương huynh nói lại, cần phải hoàn toàn lấp kín thì mới tốt.”

“Lục huynh.....”

“Ta và nương tử mỗi ngày đều nhàm chán, kế hoạch muốn sinh thêm mấy đứa nhỏ. Qua mấy ngày nữa, có thể sẽ không còn tiếp tục ở lại vách động này nữa, muốn hướng đến nơi nào trống trải rộng rãi hơn. Hai người có nhau, có tối tăm như thế nào nữa, nắm tay nhau đi cũng sẽ không còn sợ. Thời gian còn nhiều, rốt cuộc vẫn là từ từ tìm hiểu xem, đáy động này là một xứ sở như thế nào.”

Người áo xám gật gật đầu: “Đúng thật là như vậy. Đã lâu không cùng Lục huynh chơi cờ, chúng ta đánh một ván, như thế nào?”

Lục Lương Sinh tất nhiên là vui vẻ, hai người nói qua nói lại, bắt đầu đánh cờ.

.
. .
.

Cuối cùng, người áo xám cáo từ đi xuống núi. Mưa rào đầu mùa, cầu vồng xuất hiện. Cảm nhận được mặt trời như được gột rửa đi, người áo xám không khỏi cảm khái hàng ngàn, hàng vạn lần. Lục Lương Sinh có lẽ là ngọc có tỳ vết, nhưng rốt cuộc vẫn là quân tử đích thực, chí tình chí nghĩa.

.
. .

Vào năm sau, lại đi ngang qua mà muốn tiến đến thăm hỏi. Nhưng bất luận có gọi như thế nào cũng không có người đáp lại. Đừng nói là đá lớn, mà ngay cả Quỷ Động cũng không cánh mà bay. Không biết là một nhà ba người Lục Lương Sinh đã được người ta cứu ra, hay là đã không còn ở trên đời này nữa, hoặc là ở một lối ra khác của Quỷ Động mà bắt đầu một cuộc sống mới rồi?

[Hết!] 24/03/2015

*Vũ Nhi: Truyện ngắn của Quả Quả là một câu chuyện cổ tích :(

Mình cảm khái, xúc động, tiếc nuối và thật sợ hãi, bởi vì thật quỷ dị :(

Đúng là Lục Lương Sinh cũng là người, tham sống sợ chết, trong ý thức có nảy sinh tham lam thì mọi tâm huyết cũng theo đó mà tan vỡ. Như ý niệm sợ hãi hình dáng bị thay đổi của Hạ Hương Tuyết, hắn vô thức lại muốn buông tay. Dù là lý trí đã nhắc nhở không được, nhưng tâm hồn đã sợ hãi.

Mà sợi dây thừng bằng tóc kia là câu trả lời thực tế nhất, phần tóc của hắn tan rã, bởi vì ý niệm phản bội của hắn. Vô cùng tê tái...

Để cuối cùng, hắn nhảy vào trong Quỷ Động cùng nàng... nhưng mà, sao vẫn tê tái, bởi vì bọn họ rõ ràng người chẳng ra người, quỷ chẳng ra quỷ...

Có quá nhiều điều để suy nghĩ, về cách sống, tình nghĩa, trách nhiệm...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-dong>